

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 667/2013-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. N., C., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 549/2012 z 23. mája 2013, za účasti obchodných spoločností P., a. s., B., AR., a. s., B., a D., B., zastúpených advokátom JUDr., Ing. J. F., P., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. N. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2013 doručená sťažnosť M. N. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 549/2012 z 23. mája 2013, ktorým

bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 15. júna 2012 o zamietnutí jeho žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré mu boli bez existencie rozhodnutia príslušného orgánu o konfiškácii neoprávnene odňaté. Sťažovateľ tvrdil, že napadnutým arbitrárnym rozhodnutím krajského súdu došlo k zásahu do jeho ústavou zaručených základných práv a slobôd, preto žiadal podanej sťažnosti vyhovieť, vysloviť porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh pri predbežnom prerokovaní na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2013 bez prítomnosti navrhovateľa prijal na ďalšie konanie.

4. Po predbežnom prerokovaní veci ústavný súd zistil, že Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bolo 6. novembra 2013 doručené dovolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu, ktoré je vedené pod sp. zn. 2 Cdo 393/2013 a o ktorom najvyšší súd ešte nerozhodol, a zároveň sťažovateľ vo veci podal návrh na obnovu konania. Sťažovateľ podaním dovolania (návrhu na obnovu konania), ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať najvyšší súd (okresný súd) a ústavný súd, čo v podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp del'by právomoci a kompetencií medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom a princíp právnej istoty, nie je ústavne aprobovateľné. Vzhľadom na to, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie

sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o dovolaní sťažovateľa ako predčasné.

5. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

6. Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ako aj proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu tiež rozsudok ESĽP z 12. novembra 2002, vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

7. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2014